

Arrest

nr. 165 998 van 18 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 september 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 november 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 februari 2016.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché CEURVELTS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 september 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op, afgeleid uit het ontbreken van het rechtens vereiste belang. Zij laat gelden dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, omdat zij gelet op de gebonden bevoegdheid die volgt uit artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de Vreemdelingenwet, bij een eventuele vernietiging van deze beslissing niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij voert vooreerst, in de kader van de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en een manifeste appreciatiefout aan dat het inreisverbod nooit aan de verzoekende partij ter kennis werd gegeven. De Raad stelt vast dat deze bewering feitelijke grondslag mist nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het inreisverbod van 29 januari 2015, op dezelfde datum ter kennis werd gebracht aan de verzoekende partij. De verzoekende partij ontwikkelt in haar middelen geen verdere argumentatie aangaande de tweede juridische grondslag waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet. Voorgaande kritiek doet derhalve geen afbreuk aan één van de twee juridische grondslagen van de bestreden beslissing, die een gebonden bevoegdheid in hoofde van de verwerende partij verantwoordt.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat in de mate waarin zij in haar middelen nog grieven ontwikkelt ten aanzien van de eerste juridische grondslag van de bestreden beslissing met name artikel 7, eerste lid 1° van de Vreemdelingenwet, deze argumentatie, kritiek betreft op een overtollig motief van de bestreden beslissing, zodat de verzoekende partij met haar argumentatie aangaande artikel 7, eerste lid 1° van de Vreemdelingenwet, geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststelling aangaande artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet en de gebonden bevoegdheid van de verwerende partij (voorlopig) vaststaat.

Echter, het loutere feit dat de verwerende partij in casu over een gebonden bevoegdheid beschikt, leidt niet noodzakelijkerwijze tot de conclusie dat de verzoekende partij geen belang heeft bij het beroep.

Vooreerst stelt de Raad vast dat naar luid van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”. Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit dat er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen.

Er mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal fundamentele internationaal gevestigde grondrechten of verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna verkort het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de verwerende partij in uitvoering van de Vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. De verzoekende partij voert in casu geen hogere rechtsnormen aan.

Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wegens het ontbreken van het rechtens vereiste belang dient te worden aangenomen.

Het beroep lijkt onontvankelijk.”

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092;

Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. Op 8 februari 2016 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 15 maart 2016, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 1 februari 2016 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“Dhr. Tiago DE ALES FERRAZ DA SILVA neemt het woord ter zitting, stellende dat de advocaat van VzP niet kan komen wegens hartproblemen. Hij vertelt dat hij VzP naar hier heeft laten komen als paardenpsycholoog om hem als paardenhouder bij de staan bij de voorbereiding op de Olympische Spelen. Hij begrijpt niet waarom VzP het land dient te verlaten en laat het paspoort van VzP zien om aan te tonen dat de VzP het Rijk legaal is binnengekomen en legaal in het Rijk verblijft.”

2.4. In de mate dat het paspoort van de verzoekende partij ter terechtzitting getoond wordt om te wijzen op haar legaal verblijf in België, stelt de Raad vast dat de gehele kritiek van de verzoekende partij ter terechtzitting betrekking heeft op het motief van de bestreden beslissing waarvan de Raad vaststelde in voormelde beschikking dat het gaat om een overtollig motief. De verzoekende partij uit derhalve enkel kritiek ten aanzien van een overtollig motief uit de bestreden beslissing, terwijl het motief uit de bestreden beslissing dat ten aanzien van de verzoekende partij een definitief inreisverbod werd afgeleverd waardoor de gemachtigde eveneens gebonden was een bevel op grond van artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet af te leveren, blijft vaststaan.

Het beroep is, gelet op het ontbreken van het rechtens vereiste belang, onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU